

Udskriftsdato: 21. december 2025

KEN nr 10312 af 13/09/2012 (Gældende)

Ligebehandlingsnævnets afgørelse om social oprindelse - ansættelsesvilkår - ej medhold

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: 7100459-12

Ligebehandlingsnævnets afgørelse om social oprindelse - ansættelsesvilkår - ej medhold

J.nr. 7100459-12

Klagen drejede sig om forskelsbehandling på grund af social oprindelse i forbindelse med omklassificering af en række polititjenestemænd til en anden lønramme. Det var nævnets vurdering, at det forhold, at klager var en del af en gruppe medarbejdere, som tidligere var rykket ned i charge og derfor ikke i forbindelse med den konkrete aftale mellem Rigspolitiet og Politiforbundet kunne omklassificeres, ikke kunne betragtes som forskelsbehandling på grund af social oprindelse i forskelsbehandlingslovens forstand. Klager havde ikke givet oplysninger, der gav grundlag for at antage, at han eller den gruppe medarbejdere, han var en del af, var omfattet af andre af de grunde, der er beskyttet af forskelsbehandlingslovens forbud mod forskelsbehandling. Klager fik derfor ikke medhold i klagen.

Klagen drejer sig om påstået forskelsbehandling på grund af social oprindelse i forbindelse med omklassificering af en række polititjenestemænd til en anden lønramme.

Ligebehandlingsnævnets afgørelse

Det var ikke i strid med forskelsbehandlingsloven, at klager ikke var omfattet af den personkreds, der kunne omklassificeres til en anden lønramme.

Sagsfremstilling

Klager arbejder som vicepolitikommissær og er indplaceret i lønramme 32 med et tillæg på 15.000 kr. om året.

Klager havde tidligere titel af vicekriminalinspektør, men i forbindelse med politireformen blev klager rykket ned i charge til vicepolitikommissær mod at beholde lønramme og anciennitet.

I februar 2012 offentliggjorde indklagede en rundskrivelse om "Omklassificering af visse lederstillinger (polititjenestemænd)". Det fremgår heraf: "Rigspolitiet og Politiforbundet har som led i opfølgningen på OK11 aftalt gruppevisse omklassificeringer af visse lederstillinger (polititjenestemænd). Der er således enighed om, at indtil 200 vicepolitikommissærstillinger omklassificeres varigt fra lønramme 31 (med tilhørende tillæg på 15.000 kr. årligt) til lønramme 32 (med tilhørende tillæg på 30.000 kr. årligt)... Omklassificeringerne skal ske på baggrund af en samlet individuel vurdering af stillingens indhold og stillingsindehaverens kvalifikationer.

Politikredsene anmodes på baggrund af ovenstående om at indsende begrundede indstillinger til omklassificeringer til Rigspolitiet..."

Parternes bemærkninger

Klager gør gældende, at det er udtryk for forskelsbehandling på grund af social oprindelse, at han som vicepolitikommissær i lønramme 32 med et tillæg på 15.000 kr. om året, ikke er omfattet af den personkreds, der kan blive omklassificeret til lønramme 32 med et tillæg på 30.000 kr. årligt.

Klager er del af en minoritetsgruppe, som i forbindelse med politireformen rykkede ned i charge, men beholdt anciennitet og lønramme. Denne gruppe bliver forskelsbehandlet ved, at de ikke kan omklassificeres til et højere tillæg (30.000 kr. årligt).

Det er forskelsbehandling, at indklagede af principielle grunde tillader sig helt at undlade at tilgodese en minoritetsgruppe uden stillingtagen til såvel personlige, saglige som faglige kompetencer.

Ud fra rundskrivelsen vil personale med langt færre kompetencer, betydelig færre faglige kundskaber og mindre anciennitet kunne opnå større tillæg end øvrige ligestillede velkvalificerede medarbejdere.

Klager har redegjort for, hvilke kompetencer han besidder, som kan gøre ham egnet til en omklassificering til et højere tillæg.

Klager har i forbindelse med offentliggørelsen af rundskrivelsen været i kontakt med Politiforbundet, som i første omgang bekræftede, at klager var omfattet af den personkreds, som kunne omklassificeres. Politiforbundet har efterfølgende ikke besvaret klagers henvendelser.

Der var ikke enighed mellem Rigspolitiet og Politiforbundet omkring aftalen om omklassificering og dens følger. Det afstedkom, at Rigspolitiet ikke ville trække rundskrivelsen om omklassificering tilbage. Dette bekræftes blandt andet af, at udmeldingen om, hvilke medarbejdere, der blev omklassificeret, trak ud, mens parterne diskutererede deres forskellige opfattelser af aftalen. Det er klagers opfattelse, at Politiforbundet "fik vredet armen om på ryggen", og at de nødtvungent måtte gå med til forskelsbehandlingen. Klager mener også, at det er årsagen til, at Politiforbundet ikke har villet give klager et skriftligt svar på de løbende forespørgsler, som klager har rettet henvendelse med i anledning af forskelsbehandlingen.

Det er ikke korrekt, at udvælgelsen af de konkrete medarbejdere, der skulle omklassificeres inden for de nævnte grupper, skete på baggrund af en samlet vurdering af stillingernes indhold og stillingsindehavernes kvalifikationer. Klager blev ved grov forskelsbehandling sorteret fra sammen med de øvrige i minoritetsgruppen og kom derfor aldrig i spil. Klager blev ikke orienteret om i 2007, at valget om at beholde lønramme og anciennitet mod at rykke ned i charge efterfølgende ville betyde, at de ville blive stillet dårligere lønmæssigt fremadrettet i forhold til ligesindede/nyudnævnte. Klager kan nu se lederkolleger rundt om ham, som besidder langt mindre stillinger og ansvarsområder, og som har langt mindre uddannelse og færre kompetencer, som får en højere løn end klager, hvilket af klager opleves som meget diskriminerende og ydmygende.

Indklagede afviser at deres og aftalepartens prioritering af, hvilke ledergrupper der skulle omfattes af aftalen om omklassificering, er udtryk for forskelsbehandling af de grunde, der er omfattet af diskriminationsforbuddet i forskelsbehandlingsloven.

Indklagede bekræfter, at klager ikke er omfattet af den personkreds, som kunne omklassificeres.

Omklassificeringerne skete på baggrund af en aftale mellem Rigspolitiet og Politiforbundet som led i udmøntningen af overenskomstresultatet for 2011. Aftalen indebar, at der skulle ske omklassificering af indtil 200 vicepolitikommissærstillinger fra lønramme 31 til 32 og indtil 50 vicepolitiinspektørstillinger fra lønramme 34 til 35 samt personlige omklassificeringer af indtil 100 politikommissærer fra lønramme 32 til 33. Samtidig med ændringen af lønrammerne forhøjedes de tillæg, der var knyttet til de respektive lønrammer. Udvalgelsen af de personer inden for de nævnte grupper, der skulle omklassificeres, skete på baggrund af en samlet vurdering af stillingens indhold og stillingsindehaverens kvalifikationer.

Prioriteringen af, hvilke grupper af ledere, der skulle indgå i omklassificeringsrunden, var resultat af forhandlinger mellem Rigspolitiet og Politiforbundet. Parterne var enige om at prioritere de nævnte grupper af lederstillinger frem for andre.

Der var endvidere enighed mellem parterne om, at eventuelle lønforbedringer til vicepolitikommissærer, politikommissærer eller vicepolitiinspektører, der er personligt omklassificeret til en højere lønramme

end henholdsvis lønramme 31, 32 og 34, skulle udmøntes via de lokale forhandlinger om anvendelse af politikredsens lokallønsmidler.

Klager tilhører denne gruppe, idet han i forbindelse med politireformen, som en personlig ordning, bevarede sin hidtidige højere lønindplacering i lønramme 32 med et tillæg på 15.000 kr. årligt, da han blev rykket ned i charge til en stilling som vicepolitikkommissær, der under normale omstændigheder ville være klassificeret i lønramme 31 med et tillæg på 15.000 kr. årligt.

Indklagede finder ikke, at der er sket forskelsbehandling i denne prioritering af, hvilke ledergrupper der kunne omklassificeres.

Ligebehandlingsnævnets bemærkninger og konklusion

Det fremgår af lov om forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet, at der ved forskelsbehandling forstås enhver direkte eller indirekte forskelsbehandling på grund af race, hudfarve, religion eller tro, politisk anskuelse, seksuel orientering, alder, handicap eller national, social eller etnisk oprindelse.

Der foreligger direkte forskelsbehandling, når en person på grund af blandt andet sin sociale oprindelse behandles ringere end en anden bliver, er blevet eller ville blive behandlet i en tilsvarende situation.

Der foreligger indirekte forskelsbehandling, hvis en tilsyneladende neutral bestemmelse, betingelse eller praksis vil stille personer af en bestemt social oprindelse ringere end andre personer, medmindre den pågældende bestemmelse, betingelse eller praksis er objektivt begrundet i et sagligt formål, og midlerne til at opnå det er hensigtsmæssige og nødvendige.

Hvis en person, der anser sig for krænket, påviser faktiske omstændigheder, som giver anledning til at formode, at der udøves direkte eller indirekte forskelsbehandling, påhviler det modparten at bevise, at ligebehandlingsprincippet ikke er blevet krænket.

En arbejdsgiver må ikke forskelsbehandle ansøgere til ledige stillinger ved ansættelse, afskedigelse, forflyttelse, forfremmelse eller med hensyn til løn- og arbejdsvilkår.

Det er antaget, at "social oprindelse" relaterer sig til den gængse opfattelse af sociale klasser, således at det for eksempel vil være udtryk for forskelsbehandling på grund af social oprindelse, hvis en medarbejder behandles anderledes end andre medarbejdere, fordi den pågældendes forældre har en ikke-akademisk baggrund, eller fordi den pågældende kommer fra et socialt belastet område.

Det er Ligebehandlingsnævnets vurdering, at det forhold, at klager er del af en gruppe medarbejdere, som tidligere er rykket ned i charge og derfor ikke i forbindelse med den konkrete aftale mellem Rigspolitiet og Politiforbundet kunne omklassificeres, ikke kan betragtes som forskelsbehandling på grund af social oprindelse i forskelsbehandlingslovens forstand. Klager har ikke givet oplysninger, der giver grundlag for at antage, at han eller den gruppe af medarbejdere, han er en del af, er omfattet af andre af de grunde, der er beskyttet af forskelsbehandlingslovens forbud mod forskelsbehandling.

Klager får derfor ikke medhold i klagen.

<7100459-12>